

LEBRIS

We know
books

Alina Ghimiș

SASHA ȘI TĂRÂMUL SECRET

*În memoria bunicii Florina,
minunea copilăriei mele*

LBRIS

ALINA GHIMIS

We know
books

CAPITOLUL I

Maël și Maïa erau foarte încântați de ideea că pentru prima dată în viața lor aveau să își petreacă vacanța de vară la bunicii din România, singuri, fără să fie supravegheați de părinți.

Într-o seară, prin luna februarie, Maël surprinsese o convorbire între părinții săi, din care înțelesese că aceștia plănuiau să îl trimită împreună cu sora sa în vacanța de vară, la bunicii din România. Mama lui insista ca ei să aibă parte de o asemenea experiență pentru că, spunea ea, încercând să își convingă soțul, „va fi o experiență de neuitat pentru ei!” În copilărie, ea își petrecuse toate vacanțele la bunici, iar cele mai frumoase amintiri din vremea când fusese copil erau legate de momentele petrecute în acel sătuc uitat de lume. Cele mai mari trăsnăi, cele mai incredibile aventuri și chiar prima dragoste le cunoscuse în vacanțele de vară și era convinsă că o copilărie fără vacanța la bunici, nu era o copilărie adevărată.

O fărâamă de speranță apărură în inima lui la auzul acestei discuții, deoarece părinții lor nu îi lăsaseră singuri niciodată, considerându-i mult prea mici. Două luni de libertate și răsfaț se gândi el, două luni în care o mie opt sute de kilometri aveau să îi despartă de autoritatea părintească și de regulile stricte de acasă. Nu îndrăzni să îi povestească nimic surorii sale despre această discuție, de teamă că nu se va realiza, dar în fiecare dimineață își spunea în gând că poate aceasta va fi ziua în care părinții le vor anunța vestea cea mare.

Își petrecuseră multe dintre vacanțe la bunicii din România, împreună cu părinții lor, și adorau să asculte până noaptea târziu poveștile cu vampiri și vrăjitoare, descântece

și făcături despre care le povestea bunica sau poveștile legate de numeroasele peripeții din tinerețea bunicului Tudor. Erau capabili să-i asculte ore în șir, ghemuiți în poala lor, fără ca măcar să clipească, cu sufletul la gură, căci bunicii aveau darul povestirii ca nimeni altcineva.

Într-o zi, pe drumul de întoarcere de la școală, mama lor le anunță, în sfârșit, vestea cea mare. Ea știa deja cât de mult se vor bucura.

– Ce ziceți, copii, lansă ea ștregărește, v-ar plăcea să mergeți în vacanța de vară la bunicii din România?

– Da, da, da, răsună vocea celor doi copii într-un amestec de fericire și entuziasm.

– Dar știți, continuă ea pe același ton, eu și tatăl vostru nu putem rămâne decât o săptămână. Credeți că va fi în regulă să rămâneți doar cu bunicii, vreme de două luni?

– Da, nu vă faceți griji pentru noi, răspunseră cei doi frați la unison, aruncându-și o privire complice.

Maia fusese la fel de încântată ca și Maël, iar acum, la trei săptămâni de când avuseseră acea discuție, iată că ultimele valize erau aranjate în portbagajul mașinii, iar cei patru membri ai familiei erau gata de drum. Bucuria și nerăbdarea îi învăluia și le umplea inimile de fericire. Ce aventuri minunate aveau să îi aștepte!

Își petrecură următoarele două zile în mașină, admirând peisajul celor șase țări pe care le străbătură în periplul către România, cântând împreună cu părinții lor diferitele melodii difuzate la radio, oprindu-se din loc în loc pentru a fotografia fie o veche mănăstire, fie o priveliște spectaculoasă. Imagini minunate le defilau prin fața ochilor, dar gândurile

lor zburau neîncetat către acele locuri magice care aveau să le încânte inimile în următoarele două luni, sătucul în care copilărise mama lor.

Maia și Maël se născuseră în Franța în urmă cu 12 ani. Mama lor era româncă, iar tatăl francez cu origini africane. Deși erau gemeni, nu se asemănau deloc din punct de vedere fizic. Dimpotrivă, erau total diferiți. Maël avea pielea albă, ochii albaștri și părul blond, extrem de creț, moștenire a strămoșilor săi africani, iar Maia avea pielea măslinie, ochii mari, pătrunzători, de un căprui intens, iar părul negru, cârlionțat și lucios. Trăsăturile creole nu treceau neobservate, făcând notă discordantă cu ceilalți copii din România, unde amestecurile între populații de origini diferite nu erau curențe. Se simțeau întotdeauna diferiți când mergeau în România, dar cu timpul se obișnuiseră cu privirile insistente pe care le aruncau cei din jur și cu mulțimea de mâini străine care se încâlcea în părul lor ori de câte ori îi întâlnea un necunoscut.

Cele două zile trecură rapid, iar când mașina coti din nou pe drumul pietruit de țară, știură că urmau să ajungă în curând, deoarece casa bunicilor era situată pe linia mare a satului, în imediata apropiere a șoselei. Priveliștea era de o frumusețe rară, iar liniștea din jur te făcea să crezi că te afli într-o altă lume. Măndrele case țărănești, împrăștiate pe ici, pe colo, pe dealurile verzi, înconjurată de păduri de brazi și stejari, toate scufundate într-o mare de liniște, îmbiau la relaxare și reflexie.

Iată că se aflau din nou în fața casei bunicilor, o căsuță mică, stil vagon, compusă din două camere și o bucătărie,

construită în urmă cu mai bine de 60 de ani de către străbunicul lor, din chirpici de pământ și paie. Un contrast evident între această casuță modestă și vila somptuoasă cu șapte camere, piscină și sală de sport în care locuiau în Franța. Însă, satul acela mic și uitat de lume, cu casuța aceea veche, le inspira sentimentul că se aflau într-un ținut magic, în plină aventură.

Imediat ce motorul mașinii se opri, își desfăcură în grabă centurile de siguranță și fugiră în curte, în căutarea bunicilor.

– Mamaie, tataie, am ajuns! strigară amândoi în timp ce se aruncau în brațele primitoare ale bunicilor.

– Bine ați venit sănătoși, dragii noștri! le urară bunicii sărutându-i duios pe frunte.

Revederea fu, ca de obicei, încărcată de emoții, cu multe îmbrățișări, săruturi și câteva lacrimi de fericire, abia vizibile, pe obrazul bunicii.

Își luară fiecare bagajele din mașină și intrară plini de entuziasm în camera ce le fusese pregătită, aceeași cameră în care copilărise și mama lor și care rămăsese parcă încremenită în timp, neschimbată peste ani. „Camera de la drum” era o odaie relativ mică în care erau înghesuite două paturi duble, un șifonier și o masă din alte vremuri. Un miros ușor de umezeală plutea în aer și o senzație de răcoare te învăluia imediat ce-î treceai pragul.

Erau atât de fericiți că nici nu știau de unde să înceapă și ce să facă mai întâi. Își aranjară rapid hainele în dulap, apoi ieșiră în curte pentru a se bucura de compania bunicilor.

- Ne-a fost atât de dor de voi, susură bunica, luându-i pe fiecare pe câte un genunchi.

Cei doi frați se alintau și își îmbrățișau fără încetare bunicii, întrecându-se în a le povesti diverse întâmplări din anul școlar care tocmai se încheiase.

Într-un târziu, după ce frenezia revederii se mai calmă, Maël și Maïa au cerut permisiunea de a merge în curtea școlii în căutarea unor tovarăși de joacă, căci acolo se întâlneau în fiecare seară copiii din sat, chiar și pe timpul vacanței. Școala comunală se găsea la numai trei minute de mers pe jos de casa bunicilor, așa că au primit acordul de a pleca singuri, pentru prima dată.

Deja un prim pas către libertate, simțeau ei, căci în Franța privilegiul de a merge neînsoțiți undeva nu le fusese acordat până în acel moment. Mama lor îi însoțea în fiecare dimineață la școală și îi lua în fiecare seară. Cei doi frați aveau un program extrem de încărcat, timpul fiindu-le împărțit între orarul de la școală, activitățile extrașcolare și lecțiile de șah. Abia dacă le mai rămânea timp să iasă puțin la joacă, în curte.

Faptul că puteau să parcurgă cei două sute de metri care despărțeau casa bunicilor de curtea școlii comunale, pe jos, fără a fi însoțiți de un adult, era deja o aventură în sine. Nu întâlneau pe nimeni pe stradă și nu zăriră nicio mașină. Mulți dintre tinerii satului plecaseră la oraș în căutarea unui trai mai bun, în sat rămânând numai bătrânii și câteva familii de tineri care aveau interese comerciale sau diferite funcții în învățământ sau în administrația locală.

La orele șase după-amiaza făcură primii pași în curtea școlii. Două porți mari de un verde țipător, de pe care căzuse o parte din vopsea de multă vreme, erau lăsate deschise tot timpul, permițând accesul tuturor persoanelor, copii, adolescenți și adulți, în curtea școlii. După cum arătau, păreau că nu mai fuseseră închise de ani de zile întrucât unul dintre porți era aproape îngropat în pământul uscat, în care descriesese un arc de cerc, iar acum, poarta, era de neclintit.

Pentru o clipă Maia se gândi la școala lor din Franța, unde accesul era strict interzis tuturor persoanelor care nu făceau parte din colectivul de elevi sau profesori al școlii. Nici măcar părinții nu aveau voie să intre în curte, iar directoarea școlii era prezentă în fiecare dimineață la poartă pentru a verifica respectarea acestei reguli.

Mergeau unul pe lângă altul pe alea din ciment care ducea în spatele celor două clădiri ce găzduiau sălile de curs, către terenurile de fotbal și de tenis unde se strâneau toți copiii din sat pentru a se juca, a face sport sau a-și petrece cumva timpul liber. Terenul de fotbal era acoperit în totalitate cu ciment, motiv pentru care la fiecare căzătură se auzeau plânsete și apăreau genunchi juliți. Cel de tenis era acoperit cu nisip, aspect care făcea dificilă alergarea după mingi din cauza derapajelor frecvente. Niciunul dintre copii nu părea să ia în calcul aceste amănunte și toți profitau la maximum de fiecare moment de libertate și distracție.

Ajunseră la capătul aleii din ciment și priviră ușor intimidată către ceilalți copii care se jucau deja, alergând în toate direcțiile țipând cât îi țineau puterile. Era un vacarm de

nedescris. Deși era doar începutul verii, câteva frunze aurii-arămii căzuseră deja pe jos și pe băncile înșirate de-a lungul aleii principale; câțiva băieți jucau baschet pe terenul din stânga sălii de educație fizică, alții jucau fotbal pe terenul de sport, în timp ce fetele adunate în grupuri râdeau gălăgios, gesticulau și povesteau aprins.

– Vino cu mine Maia, șopti Maël, strângând-o ușor de mână pe sora lui. Hai să ne așezăm pe banca aceea.

Îi indică o bancă situată la vreo câțiva metri de ei, căreia îi lipsea o scândură din spătar, dar care era poziționată strategic în așa fel încât puteau privi cu ușurință în toate direcțiile.

Ceilalți copii îi remarcaseră și ei, întrebându-se dacă cineva îi cunoștea pe cei doi străini care se țineau de mână la capătul aleii din ciment. După câteva minute abandonară ideea și reveniră la activitățile lor fără să se mai gândească la cei doi necunoscuți.

Maia și Maël se simțiră și mai singuri în acel moment. Părinții lor îi învățaseră bunele maniere și, în mod normal, acum era momentul în care ar fi trebuit să se prezinte și să intre în vorbă cu ceilalți copii, însă niciunul dintre ei nu îndrăzni să facă primul pas. Erau intimidati de faptul că nu vorbeau foarte corect limba română, deși mama lor făcea eforturi pentru ca ei să cunoască limba și cultura sa maternă, însă faptul că la școală cursurile se desfășurau în franceză nu îi ajuta prea mult. Se descurcau relativ bine, dar aveau un pronunțat accent franțuzesc, stârnind involuntar râsul celorlalți copii.

- Hai mai bine să ne așezăm pe banca din capătul aleii, zise Maia și plecă în viteză trăgându-l pe Maël după ea.

Alesese o bancă mai retrasă, din piatră, tapițată aproape în întregime cu un mușchi verde ce se formase din cauza umezelii, și pe care, la unul dintre capete, era așezat un băiețel de vârsta lor sau puțin mai mare.

- Putem să ne așezăm lângă tine? întrebă Maia încet, privind cu insistență în direcția băiețelului care nu catadicsi să îi răspundă, dar care se deplasă mai aproape de capătul băncii pentru a le face loc.

Maia și Maël interpretară acest gest ca pe un răspuns afirmativ și se așezară lângă el.